

Порфирій Корнійович

Іванов

(1898-1983)

Порфирій Корнійович Іванов (1898-1983).

«Учитель народу», так з любов'ю називають його люди, які повірили йому, позбулися тяжких захворювань. Хто ж такий Порфирій Іванов і в чому полягає суть його ідеї?

Життєвий шлях Порфирія Корнійовича Іванова.

Порфирій Корнійович Іванов народився 20 лютого 1898 року в селі Ореховці на Луганщині в багатодітній сім'ї.

По християнському обряді сільський священник охрестив дитину й по святцям підібрав йому ім'я Порфирій. Втім, незабаром самі батьки, та й односельчани, стали називати підростаючого хлопчика зменшено – Паршек. Потім це ім'я міцно закріпилося й залишилося за ним на все життя.

Отже, Паршек з'явився на світ на південній окраїні Російської імперії, у російському селі Ореховка, що в тридцяти п'яти верст від Луганська в 1898 році. Батько, Корній Іванович, працював у шахті, мати, Матрена Григорівна, пряла й займалася домашнім господарством. Усього в родині було дев'ять душ дітей, з них п'ять синів. І Паршек – старший син. Як більшість сільських дітлахів, Паршек ходив у церковно-парафіяльну школу. Однак відтіля після четвертого класу довелося піти допомагати родині. Уже в дев'ять років він занурився з головою у селянську працю. З рідних, крім батька й матері, у нього був дідусь, батьків батько. Дідусь любив Паршека більше інших онуків, часто розмовляв з ним про життя, розповідав про несправедливості між людьми. Хлопчик любив, коли дід брав його із собою в поїздки: то на базар, то в поле. Але незабаром відбулося нещастя: під час польових робіт порив степового вітру звалив дідуся з копиці на землю, та-так, що той, недовго прохворівши, помер. Цей випадок дуже вразив семирічного Паршека. Про це він пам'ятав усе життя, весь час згадував цей випадок.

Але життя йшло своєю чергою. У чотирнадцять років він пізнав важку фізичну працю – Паршека віддали в найми за п'ять верст від Ореховки. Працювати там довелося по чотирнадцять – п'ятнадцять годин на добу, платили копійки, але й цьому заробітку в родині були раді. Не проробивши й року, він пішов від пана: занадто важкі були умови роботи. Але незабаром довелося влаштуватися на першу у своєму житті шахту неподалік від станції Щетово. Вставали робітники по гудку, о 4-й годині ранку, весь день, не розгинаючись, точили вугілля.

Молодість брала своє – Паршек виріс, став високим, ставним, блакитноокомим хлопцем. Від природи мав красу і силу, чітку пам'ять, світлий розум. Тому і став визнаним ватажком сільської молоді. Він був умілий у кулачних боях, подобався дівчатам. Сподобалася і йому одна дівчинка – Оленка, і навіть подумав він про одруження: вік уже підійшов. Але батьки Оленки були заможні й не хотіли видавати свою дочку за бідняка.

Прийшов час іти до армії. Паршека відправили служити у гвардійський стрілецький полк Царскосельського гарнізону. Ішов 1917 рік. Незабаром після скинення царя, частина була спрямована на фронт. Але воювати йому не довелося – почалося перемир'я. Він повернувся додому.

Уся родина була рада поверненню Паршека. Він вирішив допомогти своїй родині поправити матеріальне становище. Тому одразу влаштовується на роботу, пробує торгувати, береться за будь – яку працю.

На весіллі свого друга Паршек познайомився з дівчиною із села Рашково з-під Луганська – Уляною, і через деякий час посватався до неї. В 1918 році Уляна Городовитченко стала його дружиною, з якою він прожив більше півстоліття.

Двох синів виростили й виховали Уляна Федорівна і Порфирій Корнійович. Старший син Андрій народився в 1918 році, а молодший Яків у 1925-му році. Паршек дуже любив своїх синів, намагався їм забезпечити безбідне життя, але не завжди це виходило. У країні була розруха, йшла

громадянська війна. Він співчував більшовикам, іноді брав участь у воєнних операціях на стороні червоних.

Восени 1922 року Паршека вибрали ватажком сільської бідноти, яка переїжджала на нові землі, у сімдесяти п'яти верстах від Ореховки. Новий хутір назвали Іванівка. Тут згодом родина стала жити в достатку. Але через розбіжності з батьком Паршеку довелося з дружиною переїхати у м. Червоний Сулин Ростовської області, де був куплений будинок. Почалося нове для всієї родини міське життя. Паршек записався в партшколу, регулярно ходив на заняття, читав газети, слухав радіо. Уже тоді він почав записувати свої думки, спостереження над своїм життям, навіть намагався писати статті в газету. У Сулині неподалік від сім'ї Іванових проживало багато греків. З багатьма з ними у Паршека склалися гарні, приятельські відносини. Розповідають, що знаючи інтерес Паршека до всього нового, незвичайного, один грек приніс йому книгу. Ніхто не знав, що було написано в тій книзі, але він поставився до неї дуже серйозно. Уважно її вивчав, мабуть знайшов для себе щось украй необхідне. Уляна, турбуючись, якби чоловік що – небусть не «вчитав», знищила книгу. «Краще б ти мені голову відтяла, - сказав тоді Паршек.»

Але знову начебто якась сила вириває його з нормального життя. Один час у Сулині Паршек торгував м'ясом. Через незнання законів він не сплатив патентний податок, за що був засуджений і на два роки відправлений в Архангельську область валити ліс. Своєю сумлінною працею Паршек швидко заслужив добре ставлення до себе, став бригадиром і зрештою був достроково звільнений. Через одинадцять місяців він повернувся в Сулин. Тут Паршек улаштувався вантажником на заводі, а потім переїхав у Зверєво, де працював комірником лісового складу. Однак тут його знову підстергла неприємність. Декому з начальства захотілося скористуватися державним майном, а Паршек намагався цього не допустити. Почалися скандали, його звільнили з однієї роботи, а потім з іншої, після чого виникла загроза арешту. З гіркотою він думав: «Невже чесно працювати не можна?» У пошуках нової

роботи Паршек переїхав до Армавіру, де йому допомогли влаштуватися заготівником в Армлеспромсоюз. Ішов 1931 рік.

Природа дала йому життя, але завжди ставила у найскрутніші умови, щоб Порфирій пізнав і непомірно важку працю, і випробування війною, і хвороби. Тим самим вона готувала його тіло, свідомість до тієї місії, яку визначила доля. Порфирій Іванов багато розмірковує над сенсом життя людини, з болем в серці сприймає людські біди та недуги, замислюється над тим, як не тільки прогнати хворобу з тіла людини, але й не допустити її зовсім. Відповідь на ці питання дала йому ідея, яка визріла в 1933 році. Була вона проста й парадоксальна: людина хворіє тому що живе в природі не так, як треба – залежно, технічно, ізольовано від її живих тіл – повітря, води, землі. Тільки живе спілкуванням з ними, вважав Паршек, може захистити людину від захворювань.

Імовірно, але саме тут і в цей час, у віці 33 років Паршек впритул підійшов до вирішального моменту-корінній зміні свого життя. Особливе враження на Паршека зробила книга професора Ранці про людину, що потрапила йому в руки ще в Армавірі. Паршеку відкрилося, що порятунок людини в тім, що він повинен досягти незалежності, тобто навчатися жити без потреби в одязі, житловому будинку й їжі в будь-яких природних умовах як улітку, так і взимку. Така незалежна людина, на його думку, переможе хвороби й смерть. Відтоді Іванов починає свій дивовижний експеримент тривалістю в п'ятдесят років. Поступово він скидає взуття, верхній одяг. Привчається жити тривалий час без їжі і води за допомогою сил природи і великого терпіння. Кожний свій крок звіряє з природою, а вона дарує йому здоров'я і сили для зцілення людей. Паршек став по-новому відчувати свій організм: ішли струми, тіло якби пронизувало голками. З'явилася сила й упевненість у тім, що цю силу можна передати людям.

Паршек зробив для себе важливе відкриття: учителя на цю справу нема, крім самої Природи. А Природа – жива, у ній є повітря, сонце, вода, земля-природні тіла, в яких у свою чергу втримуються живі природні якості. Цими

якостями людина може оточитися, і тоді йому не потрібен буде самозахист від Природи.

Виходячи з будинку роздягненим, вдихаючи нічне морозне повітря, Прашек просив:

„Ти моя Мати-Природа, дай мені життя і моє вчення, щоб я його народу обґрунтованими фактами довів”.

І Паршек одержав навчання про можливість зберегти своє здоров'я за допомогою повітря, води, землі й сонця, навчання про нове життя. А разом з цим – Природа дала йому сили відчувати іншу людину й зціляти її, зціляти не тільки руками, але й думкою, не доторкаючись до тіла фізично.

Узимку 1934 року Паршеку довелося переїхати знову до Червоного Сулину. По дорозі у станиці Краснокопській він зустрів чоловіка, хворого на туберкульоз, і дав йому раду, що потрібно робити. Той після виконання цих настанов відразу став себе почувати добре. Порада була такою:

«Ноги мыть по колени холодной водой ежедня два раза систематически утром и вечером... Также разумей: найти нуждающегося человека, кто боится просить, но живет плохо, и дай ему денег, а сам перед этим скажи слова: «Я даю тебе эти деньги для того, чтобы у меня не было никакой болезни».

Дождись дня и самого утра не кушай никакой пищи и воды до самого воскресения, в 12 часов будешь кушать. Перед обедом обязательно выйди на Природу, подними свое лицо в высоту, очень крепко тяни вовнутрь воздух, а сам проси Господи за все:

„Господи, дай мне мое здоровье”, - все получишь. Три суботи так для проверки проведи...»

Зазначимо, що тих , хто несе людям навчання про життя, і допомагає знайти себе, виховує, лікує називають Учителем. Так Порфирій Корнійович Іванов (Паршек), у віці 35 років став Учителем.

Однак потрібно було працювати, хоча Паршек уже відчув необхідність займатися тільки своїм навчанням. Влаштувавшись на роботу, він ніколи не

забував про хворих, допомагав усім, хто звертався до нього за допомогою. Так, наприклад, врятував сусіда Миколу, у якого розвивалася гангрена на пальці, вилікував від хронічної хвороби свою сестру Євдокію й багатьох інших. У цей час він відпустив довге волосся і бороду, що й послужило приводом для звільнення його з роботи. У родині наступила страшна бідність: дружина плакала й лаялася, діти голодували, були часи, коли навіть вугілля для груби купити було нізачо. По існуючим на той час законам шість місяців Паршек не мав права влаштуватися на нову роботу, хоч умирай з голоду. Він вирішив піти із Сулина, щоб присвятити цей час тільки своїй ідеї. Почався знаменитий „прохід” до Донбасу, описаний їм самим у багатьох зошитах: Червоний Сулин, Ростов, Шахти, Новочеркаськ, Новошахтинськ, Луганськ та інші населені пункти Донбасу.

Саме ці походи і поневіряння спонукали Паршека до написання ряду зошитів. Зокрема, „Чувилкин бугор (1975), „Паршек” (1978), „Начало” (1978), „Гімн” (1979) та інші, що згодом стали підґрунтям для створення системи загартування „Детка”.

У своїх щоденниках Порфирій Корнійович писав, що настане час і „повному будуть жити люди у Природі”, а поки що „...ми самі створюємо свого ворога: накопичуємо гроші, рахуємо і перераховуємо їх, бажаємо збільшити свої заощадження. День треба зустріти не цими турботами. Проте система „Детка” здавалася багатьом на той час безглуздя. Саме тому вона постійно критикувалася і не підтримувалася з боку науковців. До того ж стала причиною до постійних арештів, поневірянь по психіатричним лікарням. Однак наполегливість у досягненні своєї мети дала позитивні результати. Переконавшись у тому, що знайдено спосіб природного пробудження та оздоровлення людини, Учитель звертається до вчених, особливо медиків, у Міністерство охорони здоров'я, пише листи до уряду. По всіх інстанціях ідуть зцілені ним люди, щоб розповісти про перемогу над хворобами. На жаль в офіційних колах підтримки ця ідея не дістала, а

навпаки викликала гоніння на Учителя. Двадцять років життя він вимушений був провести у в'язницях та психіатричних лікарнях.

Але мета навчити людей здобувати здоров'я, допомагати собі у найскрутніші часи життя була непоборна. Учитель не переставав словом і ділом пропагувати своє вчення і знайшов тільки підтримку серед людської спільноти. Перші на допомогу прийшли до нього люди похилого віку, «білі хустинки» - як він казав.

Його система загартування організму „Детка”, з усіма дослідями, які він проводив на собі була опублікована в 1982 році у ста номерах журналу „Огонек” під назвою „Экспресс длинной в полвека”. З того часу він став відомим багатьом людям. До нього почали звертатися багато хворих людей за допомогою. Він намагався допомогти кожному. Однак не судилося Паршеку довго допомагати людям. 10 квітня 1983 році у віці 85 років він помер. Але пам'ять про нього залишилась. Його пам'ятають як засновника нового методу оздоровлення – загартування.

За Учителем пішли не тільки дорослі, але й діти, молодь. Не лише хвороби примусили їх зробити це, а й те нове та небувале, що містить в собі його ідея. Зустріти послідовників П.К. Іванова можна в багатьох містах та селах – і не тільки в Україні, а й усіх республіках колишнього Союзу. А ще приїздить вони на хутір Верхній Кондрючий, на Луганщину в Будинок Здоров'я, який за словами Учителя збудовано для всіх людей, і двері його завжди гостинно відчинені.

По стежині, що проклав Учитель, нині ідуть тисячі людей різного віку, різних професій, національностей. Своє здоров'я вони підкріплюють за його порадами, працею в природі, терпінням, чуйністю та любов'ю до таких як самі. І то вже не одинаки-ентузіасти. Переконатися в цьому можна, зустрічаючись з ними на їхніх зібраннях. Останнє з них, - це науково-практична конференція медичних та педагогічних працівників України.

„Зберегти життя на Землі. Природне оздоровлення людини за системою Іванова”.

Нині у рядах „івановців” – сотні, тисячі, послідовників.

Що об’єдную їх? Так – усвідомлення необхідності здорового способу життя, утвердження неабияких можливостей людського організму прагнення гармонійних стосунків із природою. А ще – таїна особистості самого Учителя, котрий і поза своїм життям, гуртує навколо свого імені, об’єднує ідею, кличе до розуміння навколишнього світу.

І як же це на часі, коли така нелегка година нині!

У чому ж він, феномен Порфирія Іванова, котрого люди нарекли Учителем з великої літери? Чого більш в його імені – містики чи реальності! Сам Порфирій Корнійович казав так: „Бог перебуває на землі у людині, яка зуміла здобути перемогу над собою”. А тим, щодо своїх можливостей виникали запитання-сумніви, радив лагідно й підбадьорливо: „А ти спробуй дєтка...”

„Дєтка”, - так називається сконцентрована в кількох вимогах система Учителя. Втім слово „вимоги” лякає обов’язковістю і дисциплінарністю. Порфирій Корнійович ніби ж зазирає у людську душу: „Сердечне прохання до тебе, прийми від мене кілька порад, щоб зміцнити своє здоров’я”.

Природне оздоровлення людини за системою

П.К. Іванова „Дєтка”.

З 85 років я віддав практичному пошуку шляхів здорового життя. Для цього я щоденно випробую на собі різні властивості природи, особливо суворі прояви її. Я сповнений бажання весь свій досвід передати нашій молоді всім людям. Це мій подарунок їм.

Ти повний бажання принести користь всьому народу. Для цього ти старайся бути здоровим. Сердечне прохання, до тебе, прийми декілька порад, щоб укріпити своє здоров'я:

1. Двічі на день купайся в холодній природній воді, щоб тобі було добре. Купайся у чому можеш: в озері, річці, ванні, ставай під душ або обливайся. Це твої умови. Гаряче купання завершуй холодним.
2. Перед купанням або після нього, а як можливо, то й водночас із ним, вийди на природу, стань босоніж на землю, а взимку на сніг хоча б на 1-2 хвилини. Вдихни через рот кілька разів повітря і подумки побажай собі та всім людям здоров'я.
3. Не вживай алкоголю і не кури.
4. Старайся хоч би раз на тиждень зовсім обходитися без їжі та води з п'ятниці 18-20 годин до неділі 12 годин. Це твої заслуги і спокій. Як тобі важко, то тримайся хоча б добу.
5. О 12-й годині дня в неділю вийди на природу босоніж і кілька разів подихай і помисли, як написано вище. Це свято твого тіла. Після цього можеш їсти все, що тобі подобається.
6. Люби навколишню природу. Не плюйся довкола, не випльовуй із себе нічого. Звикни до цього: це твоє здоров'я.

7. Здоровкайся з усіма скрізь і усюди, особливо з людьми літнього віку. Хочеш мати у собі здоров'я – вітайся з усіма.
 8. Допмагай людям, чим можеш, особливо бідному, хворому, скривдженому, нужденному. Роби це з радістю. Відгукнись на його нужду душею й серцем. Ти набудеш у ньому друга і допоможеш справі миру.
 9. Подолай у собі жадібність, лінощі, самовдоволення, користолюбство, страх, лицемірство, гордощі. Вір людям і люби їх. Не суди про них несправедливо і не бери близько до серця недобрих думок про них.
 10. Звільни свою голову від думок про хвороби, немочі, смерть. Це твоя перемога.
 11. Думки не відокремлюй від справи. Прочитав – добре, але найголовніше – роби.
 12. Розповідай і передавай досвід цієї справи, але не хвалися і не звеличуйся у цьому. Будь скромним.
- Я прошу, я благаю всіх людей: ставай і займай своє місце в природі. Воно ніким не зайняте і не купиш його ні за які гроші. А лише власними ділами і працею в природі здобудеш собі на благо, щоб тобі було легко. Бажаю тобі щастя, здоров'я доброго.

Завдання для самостійної роботи студентів.

Проблеми для обговорення на семінарських заняттях.

1. Загальна характеристика способу життя П.К. Іванова.
2. Народна основа життєвого кредо П. К. Іванова.
3. П.К. Іванов про єдність людини з природою.
4. Історія створення системи «Детка».
5. Основні ідеї щодо загартування організму людини П.К. Іванова.

Завдання для самоконтролю знань.

1. Складіть хронологічну таблицю життя та діяльності П.К. Іванова.
2. Охарактеризуйте основні положення системи «Детка».
3. Обґрунтуйте головне завдання фізичного загартування організму людини, визначене П.К. Івановим.
4. Зробіть цитатні записи на тему: «П.К. Іванов про природне оздоровлення людини.»

Тематика рефератів

1. Основні чинники становлення П.К. Іванова як «народного» цілителя.
2. Система «Детка» як утілення провідних ідей загартування організму людини.
3. Ідея єдності людини з природою в системі П.К. Іванова «Детка».

Список рекомендованої та використаної літератури.

1. Ісаєв А.Ю., Панов Ю.М., Ткаченко С.В. Мій подарунок людям. – Д. «Пороги», 1994.
2. Педагогічні технології: Досвід. Практика: Довідник – Полтава; ПОШПО, 1999. – С. 88 – 91.
3. Трошина І.В., Ристакова О.В. Життя та вчення Порфирія Іванова в долях людей. Д. «Пороги», 1995.